

Tudod-e?

• A **Nyolc Boldogság** Jézus nyolc boldogmondását tartalmazza. A boldogmondások külön irodalmi műfajt jelentenek, amely az ókorban széles körben ismert volt, de az ószövetségi Szentírásban is előfordul. A boldogmondások két főbb eltéréssel a Lukács-evangéliumban is megtalálhatók (6, 20–23). Lukács négy boldogságot említ, ám lényegében ugyanaz a mondanivalója, mint Máté evangélistának. Máté leírása alapján ez a beszéd egy hegyen hangzik el (innen az elnevezése is), Lukács viszont síkságot említ. A szent szerzők más-más céllal közölték a leíráshoz, ezért lehet ez a különbség, ám ez a tanítás hitelességét nem érinti. Az, hogy a boldogmondásokat a nagy (hegyi) beszéd elején találjuk, azt is üzeni, hogy ezek Jézus tanításának szívéhez és kiindulópontjához tartoznak.

• A **boldogmondások** mindegyik főmondata a „boldogok” szóval kezdődik, és minden mellékmondat a „mert” szócskával vezet be a magyarázatot. Bennük szegénységről, könnyekről, éhségről is szó van, de ez nem azt jelenti, hogy a szerencsétlenséget ezentúl boldogságnak lehet nevezni. Jézus ezt soha nem akarhatta. A boldogmondásokkal ő mintegy előre magyarázza a húsvét titkát, amely a valódi szabadságba való átmenetet hozta el az embernek. Ilyen módon a boldogmondásokkal egy, az életet belülről átalakító folyamatba vezet be, egy magatartásra szólít fel. Ez vezet arra a boldogságra, amire a jó Isten az embert teremtette. Ezt a boldogságot nem vágyaink kielégülése adja, hanem az, hogy helyesen szeretünk. A boldogmondások üdvprófeciák, azt hirdetik, hogy Jézusban itt és most megvalósul Isten uralma, szabadító közelsége.

Neked szól

Mindaz, aki szeret, Istentől született, és ismeri Istent. Aki nem szeret, nem ismeri Istent, mert Isten a szeretet. 1Ján 4, 7–8

Út a Szentíráshoz

A fenti gondolattal János apostol nem vonja kétségbe azt, hogy minden ember Isten teremtménye. Ha valaki, ő nagyon jól tudta ezt. Itt már az újjászületésre utal, amit evangéliumában egy Nikodémus nevű írástudónak részletesen is megmagyarázott (Jn 3, 1–8). A Szentlélekből való újjászületésről beszélt: a Lélek alakítja át azt a szívet, amelyik megengedi neki azt. Azt a szívet, amelyik egészen egyszerű és tiszta. Tegyük meg mindent, hogy szívünk hozzászokjon a folyamatos növekedéshez Isten szeretetében. Engedjük, hogy mindent úgy fogadjon el az Ő kezéből, ahogyan kapja. Szándékosan soha ne törekedjen semmilyen rosszra, de ha mégis elbukna, legyen benne annyi alázat, hogy bánja meg tettét, és álljon fel. A jó Isten ismerete önmagunk mind jobb megismerésére is vezet, és fordítva. Isten ismerete a szeretetre, önmagunk ismerete pedig alázatra nevel. „Mid van, amit nem kaptál?” – kérdezi Szent Pál apostol (1Kor 4, 7). Ha ezt átlátjuk, nem magunkat helyezük középpontba. Az alázatos embert nem befolyásolja sem dicséret, sem szidás, ő tudja, mennyit ér. Szent Kalkuttai Teréz anya szépen tanítja, hogy „az alázatosság térdre kényszerít minket”.

Ébredj tudatára!

Lét

Mit tegyek, hogy elérjem az életszentséget? – kérdezte az utazó.

– Kövesd a szíved vágyát – válaszolta a Mester.

Ez a válasz úgy látszott, nagyon tetszett az utazónak. De mielőtt útnak indult volna, a Mester még oda-súgta neki:

– Hogy a szívedet követhesd, nagyon erős alkatra lesz szükséged.

(Anthony de Mello: *A csend szava*)

